

อ่านเร็ว เข้าใจ ไม่มีวันลืม

Mark Tigchelaar เขียน จิรประภา ประคุณหังสิต แปล

READ IT, GET IT,
AND NEVER FORGET IT

แค่อ่านเป็น
ก็เห็นความสำเร็จ
ทั้งเรื่องเรียน
เรื่องงาน

วิธี UseClark
จากหลักการสมองแปดข้อ
เปลี่ยนคุณเป็นนักอ่านสมองไว
ที่เรียนรู้อะไรเร็ว
และมีความจำเป็นเลิศ

อ่านเร็ว เข้าใจ ไม่มีวันลืม

Read It, Get It,
and Never Forget It

มาร์ก ตีกเคลาร์
เขียน

จิรประภา ประคุณหังสิต
แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (8)

วิธีอ่านหนังสือเล่มนี้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด (11)

บทนำ I

สถานการณ์: เรากลายเป็นคนไม่รู้หนังสือกันอีกครั้ง 5

วิธี Use Clark 25

หลักการข้อที่ 1: เป็นเรื่องของวิธีล้วนๆ 31

หลักการข้อที่ 2: อุดช่องว่าง 37

หลักการข้อที่ 3: ทำงานทีละอย่าง 51

หลักการข้อที่ 4: ต่อจุด 67

หลักการข้อที่ 5: ใช้สมองเยอะๆ 81

หลักการข้อที่ 6: ใช้ภาพ 93

หลักการข้อที่ 7: ใช้ความคิดสร้างสรรค์ 109

หลักการข้อที่ 8: อย่าเรียนรู้มากเกินไป! 125

การนำไปใช้ 149

เลิกทำแบบขอไปที 151

บทบาทของการศึกษา 153

บทบาทของเทคโนโลยี 157

แล้วยังไงต่อ 161

บทส่งท้าย

167

คำชี้แจง

168

เกี่ยวกับผู้เขียน

169

คำขอบคุณ

170

บทสรุปหลักการที่ละข้อ

171

แบบทดสอบในหลักการข้อที่ 4: ต่อดู

175

บทนำ

หวัดดี

ผมชื่อมาร์กนะครับ ตอนอยู่มัธยมปลาย ผมมีปัญหาเรื่องการเรียนไม่น้อยเลย สองสัปดาห์หลังจากที่พยายามจะสอบไล่ให้ผ่าน ผมได้ข้อสรุปว่า ผมมีความบกพร่องด้านการอ่านหนักหนาเอาการ นั่นทำให้ผมตาสว่าง ผมยังต้องใช้ความพยายามอย่างหนักเรื่องการเรียน ผมต้องใช้เวลามากมายในการอ่านจนหลายครั้งต้องอ่านข้ามไปทั้งตอน เวลาที่อ่านผมยังวอกแวกง่ายและรู้สึกตัวว่าต้องอ่านหน้าเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า หลังสอบเสร็จ ผมแทบจะจำไม่ได้เลยว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

อาการนี้ฟังดูคุ้นๆไหมครับ

แม้จะไม่มี ความบกพร่องด้านการอ่าน คุณก็น่าจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ จากประสบการณ์ของผม คนส่วนใหญ่ต้องพยายามอย่างหนักที่จะประมวลผลข้อมูลทั้งหมดที่พบเจออยู่ทุกวัน

ตอนที่ตระหนักว่าต้องเปลี่ยนแปลงวิธีเรียน ผมเพิ่งจะเริ่มศึกษาด้านจิตวิทยา ผมตัดสินใจที่จะค้นคว้าว่าสมองของเราทำงานอย่างไร และเราจะได้ประโยชน์จากสมองมากขึ้นได้อย่างไร ผมอ่านหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นร้อยๆ เล่ม เข้าเรียนหลายวิชา และสุดท้ายก็พัฒนาเป็นวิธีของตัวเอง

พอเริ่มนำวิธีนี้ไปใช้กับการเรียนของตัวเอง โลกใบใหม่ก็เปิดรับผม การศึกษาด้านจิตวิทยาทำให้ต้องใช้เวลาอ่านหนังสือสัปดาห์ละ 40 ชั่วโมง แต่การนำวิธีนี้ไปใช้ทำให้ผมลดเวลาอ่านหนังสือเหลือสัปดาห์ละแปดชั่วโมงเท่านั้น ผมไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้เพื่อให้คุณประทับใจ แต่เพื่อแสดงให้เห็นว่าทุกคนทำได้ เพื่อนนักศึกษาเห็นผลการเรียนของผมและอยากรู้ว่าผมได้มันมาได้อย่างไร การอบรมครั้งแรกของผมจึงเริ่มต้นขึ้น นี่ก็ผ่านมาสิบปีแล้ว และมีคนเข้าร่วมหลักสูตรซึ่งนำเสนอวิธีที่จะทำให้พวกเขาได้ประโยชน์จากสมองมากขึ้นถึงกว่า 85,000 คน

การร่วมงานกับคนเหล่านี้ทำให้ผมได้เห็นรูปแบบมากมาย เห็นปัญหาต่างๆไปที่เราทุกคนเจอ และพบหลักการสากลเกี่ยวกับสมองบางข้อซึ่งน่าจะเป็นทางออก หลักการเหล่านี้คือเครื่องมือในการรับมือกับข้อมูลจำนวนมากที่เราได้รับในชีวิตประจำวันจากการทำงานหรือการเรียน ในหนังสือเล่มนี้ ผมอยากชี้ให้คุณเห็นถึงหลักการเหล่านี้ แล้วนำไปใช้เพื่อให้ได้ประโยชน์จากสมองมากขึ้นเช่นกัน

อ่านหนังสือให้สนุกนะครับ!

มาร์ก ดิกเคลาร์

อัมสเตอร์ดัม

สถานการณ์

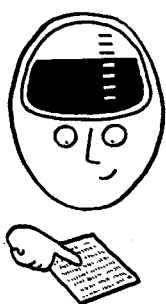
เรากลายเป็นคนไม่รู้หนังสือกันอีกครั้ง

ก่อนที่จะเริ่มเรื่องหลักการเกี่ยวกับสมองที่จะช่วยให้เราประมวลผลข้อมูลได้ดีขึ้น เริ่มแรกผมอยากมาดูสถานการณ์ที่เราทุกคนเผชิญอยู่กันก่อน

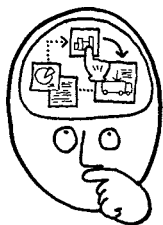
สมัยนี้แทบทุกคนคือ “มืออาชีพด้านความรู้” ในฐานะของมืออาชีพนั่น คุณมีหน้าที่ให้ความรู้โดยถือเป็นบริการอย่างหนึ่ง คุณถูกจ้างมาเพื่อตอบคำถาม ให้ความเห็นหรือคำแนะนำ แก้ปัญหา ตัดสินใจเลือกหรือให้ข้อมูลกับคนอื่น

เพื่อที่จะให้ความรู้ที่ว่่านี้ คุณต้องรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยตัวเองก่อน คุณต้องอ่านอีเมล บันทึก และรายงาน เข้าประชุมและฟังการนำเสนอ มันจะเอื้อให้คุณเกิดความเห็นและวิเคราะห์ข้อมูลได้ สุดท้ายแล้วคุณต้องถ่ายทอดข้อมูลทั้งหมดนี้ได้ ถ้าคุณอ่านอะไรสักอย่าง แต่ไม่สามารถนำสิ่งที่อ่านไปหาหรือหรือนำเสนอในเวลาต่อมาได้ คุณก็บรรลุผลสำเร็จน้อยมากจริงๆ

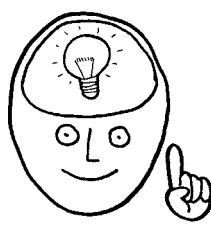
เราจะทำเรื่องสำคัญ นั่นคือนำความรู้ไปใช้งานได้ ก็ต่อเมื่อเรา
ซึมซับและวิเคราะห์ข้อมูลแล้วเท่านั้น ตัวอย่างเรื่องของการตัดสินใจ
การให้คำแนะนำกับเพื่อนร่วมงาน การนำเสนอ การเขียนบทความ
หรือการดำเนินการสัมมนาฯ ต่อไปนี้คือสามขั้นตอนในการประมวลผล
ข้อมูล: การซึมซับ การวิเคราะห์ และการนำความรู้ไปใช้

ซึมซับ

วิเคราะห์

นำไปใช้

โดยเฉลี่ยแล้ว เราใช้เวลาในการซึมซับและวิเคราะห์ข้อมูล
ประมาณวันละสามชั่วโมง ในแต่ละปี นี่เท่ากับเวลาทำงานประมาณ
สี่เดือน เพื่อให้ตัวอย่างที่ชัดเจน: แค่อ่านอีเมลให้ครบทุกฉบับ เรา
ก็ต้องใช้เวลาถึงปีละประมาณ 650 ชั่วโมง!

เนื่องจากในการทำงานหรือการเรียน ความสำคัญจะอยู่ที่
การนำความรู้ไปใช้ เราจึงไม่ค่อยเห็นการซึมซับและวิเคราะห์ความรู้
ที่ว่าเป็นเรื่องสำคัญ การร่วมงานกับคนซึ่งมีภูมิหลังที่หลากหลาย
และมีระดับการศึกษาต่างกันถึงกว่า 85,000 คนทำให้เราตระหนักว่า

การพิมพ์และวิเคราะห์ข้อมูลไม่ใช่เรื่องง่าย อันที่จริงคนส่วนใหญ่ต้องใช้ความพยายามและพลังงานไม่น้อยเลย นี่คือการทำให้คนจำนวนมากอ่านข้อมูลแบบลวกๆ เท่านั้น หรือแม้กระทั่งไม่สนใจเลย เรื่องนี้มีผลอะไรกับระดับความรู้ของเรา

ถ้าเราเลิกอ่านกันหมดละ

สมมติว่าคุณตกลงใจว่านับจากนี้จะไม่อ่านอะไรแล้ว จะเกิดอะไรขึ้น มันจะส่งผลกระทบต่อการทำงานหรือการเรียนรู้ของคุณอย่างไร นักภาพวาดจะเกิดอะไรขึ้นถ้าหมอของคุณตกลงใจว่านับจากนี้จะเลิกอ่าน ในเวลาไม่กี่เดือน หมอคนนั้นจะทำงานของเขาหรือเธออย่างเหมาะสมไม่ได้อีกต่อไป คุณจะอยากเข้ารับการผ่าตัดโดยศัลยแพทย์ที่ไม่คุ้นเคยกับวิธีและเทคนิคใหม่ล่าสุดหรือครับ

ผมขอเดาว่าในสายงานของคุณเองก็คงไม่ต่างกัน ถ้านับจากนี้คุณเลิกอ่านอีเมล รายงานหรือบันทึก คุณคงมีปัญหาขั้นร้ายแรง: คุณจะพลาดข้อมูลสำคัญๆ ดังนั้นก็จะตามใครไม่ทันอีกต่อไป สุดท้ายก็มีโอกาสที่จะตัดสินใจผิด สิ่งที่แปลกก็คือเราทำแบบนี้ - ในระดับที่เล็กกว่านี้ - กันอยู่บ่อยๆ...

เราต้องพิมพ์ข้อมูลปริมาณมหาศาลกันทุกวัน ซึ่งเท่ากับการอ่านหนังสือพิมพ์วันละประมาณ 174 ฉบับ เราอ่านซ้ำเกินกว่าจะประมวลผลทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจำเป็นต้องประมวลผลได้อย่างครบถ้วน ผลก็คือคนส่วนใหญ่จะอ่านเอกสารแบบผ่านๆ เท่านั้น

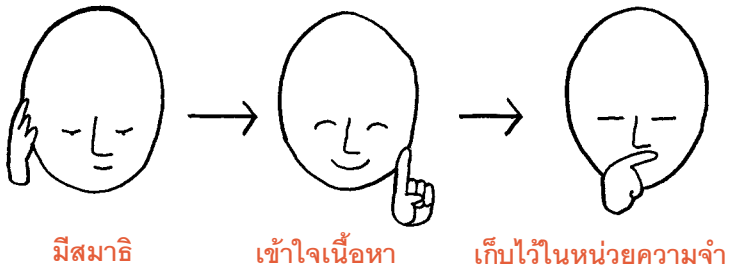
หรือแม้กระทั่งข้ามเนื้อหาทั้งหมดไปเลย¹ นั่นหมายถึงเราจะพลาดข้อมูลไป

ยิ่งไปกว่านั้น คนส่วนใหญ่จะวอกแวกง่ายเมื่ออ่านข้อมูลหรือฟังการนำเสนอ ตัวคุณเองก็น่าจะคุ้นเคยกับอาการนี้ดีทีเดียว: อ่านหนังสือได้ครึ่งหน้า จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่าต้องโทรศัพท์ถึงเพื่อนร่วมงาน ต้องไปรับของชำในไม่ช้า หรือมีอีเมลที่ต้องส่งอีกหนึ่งฉบับ พอจบหน้าคุณก็นึกไม่ออกแล้วว่าเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับอะไร...แล้วคุณก็จะเริ่มอ่านซ้ำเสียเวลาจริงๆ

ผลสำรวจซึ่งมีผู้อาศัยจำนวน 1,200 คนเป็นกลุ่มตัวอย่างได้บ่งชี้ว่า อย่างเก่งคนส่วนใหญ่ก็มีสมาธิอยู่ได้แค่สามในสี่ส่วนของภารกิจที่ทำ แถมนำทำได้แค่สัปดาห์ละสองครั้งด้วยซ้ำ ผู้ตอบ 15 เปอร์เซ็นต์มีสมาธิในการทำภารกิจแค่สัปดาห์ละครั้ง และอีก 15 เปอร์เซ็นต์ไม่เคยมีสมาธิจริงๆ เลย นี่ไม่ใช่เรื่องน่าคิดหรือหorr หรือสิ่งที่เราถูกจ้างให้ทำโดยใช้สมองของเราคือสิ่งที่เราแทบจะทำได้เลย...

ถ้าคุณไม่มีสมาธิ คุณจะไม่มีสมาธิในระดับที่ดีที่สุด ดังนั้นคุณก็จะไม่ได้ประมวลผลข้อมูลอย่างถูกต้องที่สุดเช่นกัน ดังนั้นก็จะจดจำข้อมูลได้ไม่แม่นนัก สมาธิ ความเข้าใจ และความจำคือสิ่งที่เกี่ยวโยงกัน

¹ มีตัวย่อที่น่าสนใจสำหรับเรื่องนี้ด้วยซ้ำไป: tl (too long หรือยาวไป); dr (didn't read หรือไม่ได้อ่าน)

ในวันทำงานคุณจะเสียเวลาจากการขัดจังหวะและสิ่งรบกวน โดยเฉลี่ยวันละ 2.1 ชั่วโมง เมื่อใดก็ตามที่ถูกขัดจังหวะหรือรบกวน คุณจะเสียเวลาโดยเฉลี่ย 20 นาทีเพื่อกลับมาทำอะไรก็ตามที่คุณ กำลังทำก่อนจะถูกรบกวน...ถ้า คุณรู้อยู่แล้วว่าภารกิจเดิมเป็นเรื่อง เกี่ยวกับอะไร คุณต้องเริ่มคิดถึงภารกิจดังกล่าวอีกครั้ง และความ คิดของคุณก็เหี่ยวย่นลง คุณน่าจะเข้าใจสถานการณ์นี้เป็น อย่างดี: เนื่องจากต้องตอบสนองต่อการขัดจังหวะสลับรูปแบบ คุณจึงลงเอยด้วยการทำสับสนอย่างพร้อมๆ กัน แต่หลังจากนั้นคุณ กลับนึกไม่ออกว่าสิ่งที่ตัวเองทำอยู่ตั้งแต่แรกคืออะไร การเสียเวลา กว่าสองชั่วโมงให้กับการขัดจังหวะและสิ่งรบกวนในแต่ละวันคือการ สูญเสียที่มากโข ถ้าคุณลดจำนวนชั่วโมงที่สูญเสียเหล่านี้ได้แม้เพียง ครั้ง ประสิทธิภาพของคุณคงเพิ่มขึ้นมากทีเดียว

อีกหนึ่งปัญหาใหญ่คือภายในหนึ่งวัน คุณจะลืมข้อมูลที่คุณอ่าน หรือได้ยินถึงประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์ ภายในหนึ่งสัปดาห์ ตัวเลข ดังกล่าวจะเพิ่มเป็นเกือบ 80 เปอร์เซ็นต์ เช่น ถ้าตอนนี้คุณอ่าน บันทึกรายงานซึ่งจะมีการนำไปหารือในการประชุมสัปดาห์หน้า คุณจะนำ

สิ่งที่อ่านไปถ่ายทอดได้แค่ 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ถ้าคุณไม่มีโอกาสอ่านมันให้ดีๆ ดังนั้นจึงถามเพื่อนร่วมงานก่อนการประชุมห้านาทีว่า “ครั้งนี้เราจะประชุมเรื่องอะไรกันแน่” คุณจะมีระดับความเข้าใจราวกับอ่านไปเมื่อสัปดาห์ก่อน ถ้าเป็นเช่นนั้น การอ่านบันทึกนั้นก็เป็นการเสียเวลาเปล่า!

สิ่งที่เราลืมบ่อยที่สุด

ภายในระยะเวลาแค่หนึ่งวัน เราจะลืมข้อมูลที่ซึมซับถึงประมาณ 70 เปอร์เซ็นต์โดยไม่เกี่ยวกับอายุหรือสติปัญญา คงไม่ต้องบอกหรือกว่าเราลืมข้อมูลเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แต่เราลืมอะไรบ่อยที่สุดล่ะ บางสิ่งในรายการนี้อาจจะเป็นสิ่งที่คุ้นเคย...

27% ชื่อ

25% เบอร์โทรศัพท์ที่เพิ่งรับ

18% จุดที่วางบางสิ่งบางอย่างไว้ (โทรศัพท์ กุญแจ รีโมททีวี)

12% การนัดหมาย

11% สิ่งที่เราเพิ่งคิดจะทำ

10% วันสำคัญ (วันเกิด วันครบรอบ)

9% คำ

ประสิทธิภาพจะลดลง 30 เปอร์เซ็นต์เมื่ออ่านจากหน้าจอ

สุดท้าย ยังมีอีกหนึ่งปัญหา: การอ่านของเราเป็นการอ่านในรูปแบบดิจิทัลกันมากขึ้น คนส่วนใหญ่ไม่ชอบอ่านจากหน้าจอ และจริงๆ แล้วถ้าเทียบกับการอ่านจากกระดาษ การอ่านจากหน้าจอก็ทำให้อ่านช้าลงถึง 20 เปอร์เซ็นต์ ยิ่งไปกว่านั้น ผลวิจัยมากมายชี้ว่าระดับความเข้าใจเนื้อหาดิจิทัลจะต่ำกว่ามาก และถ้าเทียบกับข้อมูลที่อ่านจากกระดาษ เราก็จะลืมข้อมูลดิจิทัลเร็วกว่า ถ้าต้องประมวลผลข้อมูลดิจิทัล ประสิทธิภาพโดยรวมของเราจะลดลงไม่ต่ำกว่า 30 เปอร์เซ็นต์

นอกจากนี้ นี่ยังเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับอายุเลย แม้กระทั่งเด็กยุคเจนเอ็กซ์นั้นไอซึ่งเล่นไอแพดก่อนที่จะเคยได้หยิบจับตุ๊กตาหรือลูกบอลก็ยังอ่านจากหน้าจอได้ช้ากว่าและถูกต้องน้อยกว่าอ่านจากกระดาษ มีหลายเหตุผลว่าทำไมประสิทธิภาพถึงลดลงมากเมื่ออ่านจากหน้าจอ

เหตุผลสำคัญข้อหนึ่งคือแหล่งกำเนิดแสงนั้นถูกวางอยู่หลังตัวหนังสือ ให้นักภาพคุณพยายามจะอ่านเนื้อหาบนแผ่นใสซึ่งชูรับแสงจ้าๆ เป็นเรื่องที่ได้ แต่แสงจ้ดังกล่าวจะทำให้ไม่สบายตา การอ่านจากหน้าจอก็เช่นกัน แสงที่ส่องจากด้านหลังจะทำให้ตาล้า และทำให้คุณอ่านช้าลงบ้าง

อุปกรณ์ที่ใช้อ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ไม่มีข้อเสียนี้เพราะใช้หมึกอิเล็กทรอนิกส์และไม่ได้ใช้แสงที่ส่องจากด้านหลังตัวหนังสือ โดยจะก่อรูปบนจอสีขาวโดยใช้แคปซูลเล็กๆ สีดำซึ่งคล้ายกับหมึกบน

กระดาษมากกว่าแทน แต่ถึงจะใช้อุปกรณ์นี้ เรายังง็ซึมซับข้อมูลได้
แย่กว่าและล้มเร็วกว่าตอนที่อ่านจากกระดาษมาก มีหลายเหตุผล
สำหรับเรื่องนี้ เหตุผลหนึ่งเป็นเรื่องของ“ภูมิลักษณภายใน”ของหนังสือ
นั่นหมายถึงอะไรหรือ คุณอาจเคยมีประสบการณ์แบบนี้: คุณอ่าน
หนังสือกระดาษและพยายามนึกว่ามันอยู่ส่วนไหนของหนังสือ
คุณพอจะจำได้คร่าว ๆ ว่าประโยคดังกล่าวอยู่ตรงจุดใด: บนซ้าย
สามในสี่ส่วนของหน้าข้างๆภาพ² การรู้ตำแหน่งแบบนี้คือส่วนหนึ่ง
ของภูมิลักษณภายในของหนังสือ หนังสือที่ดีพิมพ์ออกมามีจุดโฟกัส
หลายจุดที่ช่วยให้คุณระบุตำแหน่งภายในหน้ากระดาษได้ ตัวอย่างเช่น
มีหน้าซ้ายและขวา และคุณต้องเปิดทีละหน้า คุณจะ“นึก”ได้เลาๆ
ว่ามันอยู่ตรงจุดใดในหนังสือ ซึ่งทำให้สมองประมวลผลและจดจำ
ข้อมูลในหนังสือได้ง่ายขึ้น

เนื้อหาในรูปแบบดิจิทัลมีจุดโฟกัสเหล่านี้น้อยกว่า ทำให้สมอง
ระบุได้ยากกว่าว่าข้อมูลอยู่ตรงจุดใด นี่จะส่งผลให้ระดับความเข้าใจ
ต่ำลง และนั่นทำให้จดจำข้อมูลได้ยากขึ้นตามลำดับ

อีกหนึ่งข้อเสียที่คุณอาจจะคาดไม่ถึง: การเลื่อนหน้าจอขณะอ่าน
มีผลด้านลบต่อความเข้าใจและความจำ การเลื่อนหน้าจอจะต้องใช้
พื้นที่ในสมองไม่น้อยเลย ผลวิจัยชี้ว่าการเลื่อนหน้าจอขณะอ่าน
ใช้พื้นที่ในสมองหนึ่งช่วงแถบความถี่ ซึ่งแปลว่าคุณจะซึมซับข้อมูล
ได้แย่ง และดังนั้นจึงจดจำข้อมูลได้ไม่ดีนักเช่นกัน

² บางคนคิดว่าตัวเองมีความจำแบบภาพถ่ายด้วยเหตุผลนี้ แต่ถ้าถ่ายทอด
ทุกสิ่งทุกอย่างบนหน้ากระดาษได้ไม่ครบ คุณก็ไม่ได้มีความจำแบบภาพถ่าย

นอกจากนี้ผลวิจัยจำนวนมากยังชี้ว่าเราแค่จะอ่านถ้วนถี่น้อยลง เมื่ออ่านจากหน้าจอ สายตาของเรามักจะเลื่อนลอยไปตามเส้นบรรทัด เราจะเคลื่อนสายตาผ่านเนื้อหาทั้งตอนอย่างรวดเร็ว และเราก็แทบจะไม่อ่านอะไรซ้ำ

สำนักงานไร่กระดาศกลับยังมีกระดาศที่สั่งพิมพ์

ธุรกิจส่วนใหญ่ซึ่งนำแนวคิดที่เรียกกันว่า “สำนักงานไร่กระดาศ” มาใช้จะลงเอยด้วยการสั่งพิมพ์มากกว่าช่วงก่อนการปรับเปลี่ยน นี่ดูจะขัดแย้งกัน แต่จริงๆ แล้วคำอธิบายสำหรับเรื่องนี้กลับมีเหตุผลมากทีเดียว: สมมติว่าคุณได้รับเอกสารสำคัญที่ส่งมาในรูปแบบดิจิทัล ซึ่งคุณต้องอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนมาก คนส่วนใหญ่รู้สึกว่าไม่สะดวกที่จะอ่านจากหน้าจอ จึงสั่งพิมพ์เอกสารดังกล่าวอยู่ดี ในสำนักงานสมัยใหม่ บางคนก็ไม่มีพื้นที่ถาวรของตัวเองหรือตัวเธอเอง ซึ่งแปลว่าไม่มีที่เก็บเอกสารที่สั่งพิมพ์นี้ ไม่ว่าจะเก็บเป็นระยะเวลานานแค่ไหนก็ตาม เอกสารดังกล่าวจะลงเอยด้วยการถูกโยนทิ้งหลังจากผ่านไปพักหนึ่ง หนังสือถัดมาหรือก่อนการประชุมไม่นาน เอกสารจะถูกสั่งพิมพ์อีกครั้งเพราะ “ทำแบบนั้นมันง่าย และได้ผลกว่า” เพื่อนคนหนึ่งของผมเคยพูดว่า “สำนักงานไร่กระดาศคือแนวคิดที่เป็นไปได้ยากพอๆ กับสุขาไร่กระดาศนั่นแหละ” และผมว่าเขาพูดถูก

การอ่านในรูปแบบดิจิทัลย่อมจะดีต่อสิ่งแวดล้อมมากกว่าอยู่แล้ว นั่นเป็นเรื่องที่ผมเห็นด้วยอย่างยิ่ง แต่คงไม่มีใครตั้งใจยินยอมให้ประสิทธิภาพลดลง 30 เปอร์เซ็นต์เพื่อรักษาต้นไม้ไว้หรอก ผมจึง

แปลกใจมากที่รู้ว่าไม่มีซอฟต์แวร์ดีๆ ในท้องตลาดที่จะช่วยพัฒนาประสบการณ์ในการอ่านจากหน้าจอเลย เพื่ออุดช่องว่างดังกล่าว เราได้พัฒนาซอฟต์แวร์ของเราเองตามวิธีที่อธิบายในหนังสือเล่มนี้ เพื่อให้การซึมซับ การวิเคราะห์ และการจดจำข้อมูลในรูปแบบดิจิทัลเป็นเรื่องง่ายขึ้น คุณจะซึมซับข้อมูลได้เร็วขึ้น ถูกต้องมากขึ้น และจดจำได้นานขึ้นโดยใช้ซอฟต์แวร์นี้ แต่ผมจะอธิบายประเด็นนี้เพิ่มเติมทีหลังนะ! มาดูเรื่องผลของปัญหาที่เราเผชิญอยู่กันก่อนดีกว่า

**เราออกแวก่ง่าย
เราอ่านช้าเกินกว่าจะตามทัน
เราจดจำข้อมูลได้ไม่นาน
เราอ่านจากหน้าจอได้ช้ากว่า
ถึง 30 เปอร์เซ็นต์**

ถ้าคำตอบซ่อนอยู่ในบทความที่ไม่มีใครอ่านล่ะ

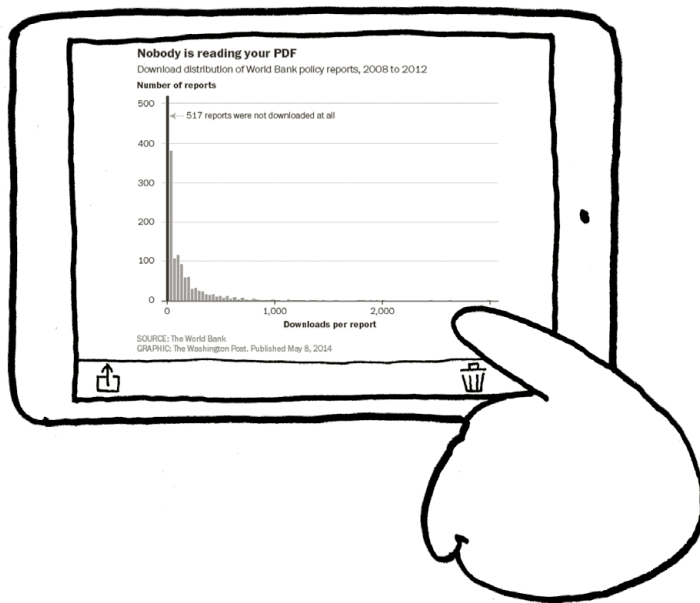
สถานการณ์ คือ คนส่วนใหญ่อ่านเนื้อหาแค่บางส่วนเท่านั้น หรือไม่สนใจเลย เราออกแวก่ง่าย และเราก็จดจำข้อมูลไม่เก่ง ในทางสังคมเรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อบุคคลและความรู้ของเรา

ความเป็นจริงคือเราพลาดข้อมูลไป เป็นไปได้หรือไม่ที่เราแค่ มองข้ามทางออกของปัญหาหลักๆ ของสังคมไป เป็นไปได้หรือไม่

ว่าข้อมูลที่สำคัญต่อการแก้ปัญหาเหล่านี้ปรากฏอยู่ในรายงาน
ที่มีการตีพิมพ์ออกมาแล้ว แต่ยังไม่มีการอ่าน

ตามรายงานล่าสุดจากธนาคารโลก สถานการณ์นี้ไม่ได้ห่างไกล
ความจริงอย่างที่คิด ธนาคารโลกตีพิมพ์ผลวิจัยซึ่งแพร่หลาย
ในวงกว้างเกี่ยวกับวิธีเอาชนะปัญหาความยากจนทั่วโลกปีละหลาย
ร้อยชิ้น รายงานดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นให้เกิดการอภิปราย
สาธารณะและช่วยรัฐบาลตัดสินใจ ด้วยเหตุนี้ได้มีการลงทุน
ด้านเวลาและตัวเงินไปกับการจัดเตรียมรายงานเหล่านี้ไม่น้อยเลย
ถึงจุดหนึ่งธนาคารโลกก็ตั้งคำถามกับตัวเองว่ามีคนอ่านรายงาน
ของเราจริงๆสักกี่คนกัน พวกเขาตัดสินใจที่จะทำการสำรวจในเรื่องนี้
และผลลัพธ์ก็น่าตกใจมาก: ไฟล์ PDF เกือบหนึ่งในสามไม่เคย
ถูกดาวน์โหลดจริงๆแล้วไม่เคยมีใครอ่านบทความเหล่านั้นนอกจาก
ผู้เขียน บทความ 40 เปอร์เซ็นต์ถูกดาวน์โหลดไม่ถึง 100 ครั้ง และ
บทความเพียง 13 เปอร์เซ็นต์ถูกดาวน์โหลดเกิน 250 ครั้ง

ถ้าถามผมนะ ตัวเลขเหล่านี้น่าเป็นห่วงครับ บทความใน
Washington Post พุดถูกเกี่ยวกับประเด็นนี้ ว่านี่ไม่ใช่ตัวเลขที่พบ
เฉพาะในกรณีของธนาคารโลกเท่านั้น รายงานสำคัญๆถูกตีพิมพ์
ในทุกวงการ: โดยรัฐบาล สถานศึกษา นักกฎหมาย วงการ
การธนาคารและการประกันภัย เป็นไปได้ว่านั่นอาจจะเป็นข้อมูล
ที่มีค่าจำนวนหลายแสนหน้า ในแต่ละปี ชั่วโมงการทำงานจำนวน
นับไม่ถ้วนถูกทุ่มเทไปกับการผลิตข้อมูลดังกล่าว แต่แม้กระทั่ง
จะเปิดดู มีคนทำหรือเปล่า

แต่ที่ยิ่งแย่คือ คุณคิดว่าคนที่ดาวน์โหลดรายงานเหล่านี้จะอ่าน รายงานตั้งแต่ต้นจนจบจริงๆ สักกี่คน ตามประสบการณ์ของเรา ผมกล้าพูดเลยว่าคงไม่ถึง 5 เปอร์เซ็นต์หรอก และคนที่อ่านรายงาน ทั้งฉบับเหล่านี้จะถ่ายทอดข้อมูลนี้ในอีกสองวันต่อมาได้จริงๆ สักกี่ เปอร์เซ็นต์

นี่คือสภาพความเป็นจริงที่เราเผชิญอยู่ มีข้อมูลที่สูญหายไป มากแค่ไหน เรื่องนี้มีผลอะไรกับระดับความรู้ของเรา

จะมีคนอ่านข้อความของคุณหรือเปล่า

เวลาที่เขียนบันทึกหรือรายงาน คุณมีความเสี่ยงแบบเดียวกับธนาคารโลก ถ้าข้อความของคุณยาวเกินสิบหน้าก็ไม่น่าจะมีใครอ่านทุกหน้า ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าในอีกสองวันต่อมา คนจะยังจำสิ่งที่คุณเขียนได้บ้างหรือไม่ได้เลยนะ³ แทบเปล่าประโยชน์ที่จะเขียนสิ่งที่คุณรู้ว่า 90 เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มเป้าหมายจะแค่อ่านผ่านๆ และคน 10 เปอร์เซ็นต์ที่อ่านจะลืมเนื้อหาภายในหนึ่งวัน เวลาต้องนำเสนออีกเช่นกัน: สำหรับคนส่วนใหญ่ สิ่งที่คุณพูดถึงจะเข้าสู่ห้วงหazyหายไปภายในหนึ่งวัน เวลาที่คุณจะนำเสนอหรือเขียนข้อความอะไร อย่าลืมจุดนี้: สื่อสารเนื้อหาที่สำคัญที่สุดก่อนและพยายามสื่อสารให้กระชับที่สุดเท่าที่จะทำได้

³ ฟังดูเป็นการพูดอย่างทำอย่าง เพราะหนังสือเล่มนี้ยาวเกินสิบหน้าแน่ๆ ด้วยเหตุนี้ผมจึงใช้บทสรุปเยอะมาก!

เราพลาดรายละเอียดไป

ตอนนี้คุณอาจจะบอกว่าเราก็แค่ต้องผลิตข้อมูลให้น้อยลง เช่น ไม่ต้องรวมคนครึ่งโลกไว้ในช่อง CC (ส่งสำเนา) หรือ BCC (ส่งสำเนาลับ) ของอีเมลทุกฉบับก็ได้ ผมเห็นด้วย แน่ชอง นั่นคงเป็นทางออกหนึ่ง

แต่วิธีนี้กลับส่งผลร้ายกับเรา โดยเฉพาะในกรณีของบทความข่าว: นักข่าวได้รับคำสั่งให้เขียนบทความสั้นลงเรื่อย ๆ มิเช่นนั้นจะไม่มีใครอ่าน การเผยแพร่ข้อมูลโดยทั่วไปเริ่มกระชับขึ้นเรื่อย ๆ ความเป็นที่นิยมของทวีตเตอร์คือข้อพิสูจน์ ปัจจุบันนี้ข้อมูลที่เรได้รับมีรายละเอียดมากน้อยแค่ไหน ยังมีพื้นที่สำหรับข้อมูลเบื้องต้นที่จะทำให้เราเข้าใจโลกรอบ ๆ ตัวมากขึ้นหรือเปล่า

ในด้านหนึ่งเรามีความสามารถในการซึมซับข้อมูลที่จำกัด ในอีกด้านหนึ่งแนวโน้มเรื่องข้อมูลที่กระชับขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้มั่นใจได้เลยว่าความรู้ของเราจะตื้นเขินขึ้นเรื่อย ๆ

ส่งต่อ ส่งต่อ แต่ไม่อ่าน!

บทความมากมายถูกส่งต่อผ่านสังคมออนไลน์ “ห้ามพลาดเรื่องนี้นะ!” หรือ “คุณต้องอ่านเรื่องนี้จริง ๆ นะ!” คือคำกล่าวอ้างที่เห็นบ่อย ๆ นวัตกรรมที่คนส่งต่อมักจะได้ไม่ได้อ่านบทความเหล่านี้ด้วยซ้ำ! “ดูเหมือนจะไม่มี ความเชื่อมโยงระหว่างการส่งต่อบทความกับการอ่านบทความจริง ๆ” โทนี ไฮลีย์ เจ้าของ *Chartbeat* ซึ่งเป็นธุรกิจที่วิเคราะห์พฤติกรรมคลิกเข้าไปอ่านข้อมูลในเว็บไซต์ต่าง ๆ กล่าว บทความที่ถูกส่งต่อมักจะมีชื่อเรื่องที่ดึงดูดความสนใจของคุณ (คำที่เหมาะสมกับชื่อเรื่องทำนองนี้คือ “ตัวล่อให้คลิก”) เราจะส่งต่อบทความนี้ให้กับเพื่อนๆ และผู้ติดตามเพื่อทำให้คนคิดว่าเราเป็น “ผู้รอบรู้” ถ้าบทความชิ้นหนึ่งถูกส่งต่อเยอะ ๆ มันแสดงถึงคุณภาพของชื่อเรื่องมากกว่าคุณภาพของงานเขียน